

Hanna Salonen

Ne

Kääntää katseesi kohti uusia versoja
ja niiden selviytymiskeinoja.

Ne

Hanna Salonen

Ne

Kääntää katseesi kohti uusia versoja
ja niiden selviytymiskeinoja.

© Hanna Salonen 2012

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Painopaikka: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-498-581-9

Langennut enkeli & Viimeinen ritari

”Jos avaat sydämesi,
me putoamme.
Sydämesi vetää meitä puoleensa.”

Lennämme iltaisilla taivailla. Meri allamme kaiken huomion varastaa. Se raivoaa. Tuuli meitä parantaa, kun se siipiämme ravistaa ja voimiamme vahvistaa. Taivas jälleen repeää, se johtaa alakerran näytelmää. Aallot kallioitaan piiskaa kuin haluaisi niitä tieltään siirtää. Syvällä pinnan alla kalliokin hallitsee, se virran tuomat vastassansa turmelee. Ei merta suurta pelätä saa, se elää vain omaa viatonta elämää. Syvä meri, armoton, pienenkin kalan koti on. Vaikka laivansa kaataa ja rantojaan raastaa, se lupaa myös tapansa parantaa.

Kaarramme alla pilvien, sotaisten ja tummien. Tuuli pilviäkin ohjailee ja käsittelee, mutta meitä ei ohjaa maan vallat niin kuin taivaat. Tehtävämme, matkamme myrsky tietää. Se myötätuntoaan kanssamme sovittelee. Mutta luonto on vastuuton, myrskykin orpo ja koditon. Ken myrskyn kotiinsa haluaa, ei rauhaa voi rakastaa tai lempeyttä rakentaa. Vain omassa yksinäisyydessään myrskyn täytyy pakertaa, kun tuuli ja merivirrat sen elämää taluttaa.

Kun yksi meistä putoaa, tuuli henkäykseensä tarrautuu. Nappaa kiinni leikkikalun, sille hetken pyörteen suo. Tanssii kaunotartaan vieden ja mustaan meren syliin pudottaa, vaan ei hylkää, armahtaa. Meren vangiksi

toverimme katoaa. Käännyimme luopiota katsomaan ja hyvästit katseillamme annetaan. Myötätunne silmissämme pintaan kuohahtaa kun liidämme kauas ylle myrskyn kallioiden.

Enkeli kaunis jähmettyy, kun meren aallot taivaan lahjaan kietoutuu. Kylmä meri kovettaa, hartaimmankin lämmön syvältä sisältä pakastaa. Enkeli henkensä kadottaa, kun toverinsa taivaalla kaikkoo. Ja meri vaahtoo, yhtä meistä mukaan kuljettaa.

“Kenen armosta putosit?
Ken on sydämensä avannut
ja kalterinsa kaatanut?
Kuka sinut lunastaa?
Kuka on lupautunut hengestäsi kasvamaan?”

Kaukana kukkuloiden, katveessa vuorten ja metsien, viimeinen nostaa päätään. Taistelusta selviää vain se kuka tahtonsa hallitsee ja teoillaan itsensä selittää. Veri ei saippualla katoa eikä huominen sielun haavoja paranna. Tuska syvälle ovensa sulkee ja sylissään herkkiä tunnekuvia mustiin pukee.

Taistelutanner mätänee, maan matoja ravinnolle keräilee. Aurinko nousee mäen takaa, lohduttomasta yöstä viimeisen ristin hengen herättää. Maata aurinko saapuu taas valaisemaan. Se maan kauneutta palaa katselemaan, kauheuttakin ihailemaan. Valollansa elämää iäti eteenpäin kannustaa. Yhden elävän tahtoisi aurinko omistaa, liikkuvaa kulkijaa säteillänsä koskettaa. Mutta elämää ei hallitse maan vallat niin kuin taivaat. Rakkauden värejä aurinko taivaalle vain kangastaa, maan kauneudelle haluaa ne sinne jälleen ripustaa. Mutta punainen taivas menetettyjä verivanoja liikaa muistuttaa, ja ritari aamuauringossa uskonsa ennen täysipäivää kadottaa.

Raskain painoin hän nousee ristin keskeltä. Haudatut kaatuneet jättää, toverinsa taivaan korkeuksiin lentämään päästää. Tuulet heihin hankautuu, ritarien sieluihin rakastuu. Ei rohkeampaa, uskollisempaa, jaloa voisi taivas näiden ritareiden sieluista enää rakentaa. Mutta viimeistä

Kaikki tulee muuttumaan.

Maailmojasyleilevä eeppisyys kuvaa tätä
kunnianhimoista runoteosta, joka analysoi tarinoillaan
ja symboliikallaan henkistä kasvua ja elämän ilmiöitä.

9 789524 985819